

Arrest

nr. 55 283 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. KINDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart op 8 oktober 2002 het Rijk te zijn binnengekomen en dient op 9 oktober 2002 een asielaanvraag in. Op 22 oktober 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient een dringend beroep in tegen deze beslissing bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die op 30 januari 2003 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf neemt. Verzoekers beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad van State werd op 12

februari 2003 verworpen bij arrest nr. 115 807, evenals zijn vordering tot nietigverklaring dat bij arrest nr. 122.395 van 2 september 2003 werd verworpen.

Verzoeker dient op 5 maart 2003 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), die wordt aangevuld op 5 april 2005. Op 18 oktober 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 juli 2006 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 24 juli 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient een dringend beroep in tegen deze beslissing bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat op 9 oktober 2006 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf neemt.

Op 15 maart 2007 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen. Verzoeker dient tegen deze beslissing een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad van State, dat op 27 maart 2007 werd verworpen bij arrest nr. 169 448.

Op 16 maart 2007 (7 december 2006 volgens de beslissing) dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 8 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Op 28 januari 2008 wordt verzoeker ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 januari 2008 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 9 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 november 2009 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 9 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 1 oktober 2010 aan hem ter kennis gebracht samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.11.2009 werd ingediend door:

E.A.R. (...)

nationaliteit: (...)

geboren te (...) op 00.00.1964

adres: (...) 3070 KORTENBERG

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het voorgelegde identiteitsdocument, namelijk een application receipt of voorlopig identiteitsbewijs, kan niet aanvaard worden, gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart moet zijn. Het voorlopige identiteitsbewijs toont slechts aan dat hij een Kameroense identiteitskaart of paspoort heeft aangevraagd. Daar dit voorlopige identiteitsbewijs werd afgegeven op 03.09.2002, dient te worden opgemerkt dat betrokkene inmiddels zijn Kameroense identiteitskaart of paspoort had kunnen bemachtigen. Zijn identiteitskaart of paspoort had de inleidende aanvraag dan ook dienen te vergezellen. Betrokkene toont immers niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het attest van immatriculatie kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie afgeleverd wordt door de gemeente, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door hem verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Om dezelfde reden kan ook de bijlage 26bis niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat ook het voorgelegde rijbewijs niet aanvaard kan worden als identiteitsdocument. Een rijbewijs toont aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs de erop vermelde identiteit heeft. Dit kan enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart.(...)"

De tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 09/09/2010

wordt aan E.A.R. (...) geboren te (...) op 00.00.1964

van Kameroen nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 17/10/2010 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980)

° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 09.10.2006

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 24/07/2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)"

Op 1 oktober 2010 laat verzoeker via de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken weten dat hij wel in het bezit is van een paspoort en nationaal identiteitsbewijs en dat hij hiervan kopieën aan zijn advocaat bezorgde om ze bij zijn aanvraag te voegen. Hij legt deze louter informatief neer.

2. Over de ontvankelijkheid

Verzoeker stelt in het dispositief van zijn verzoekschrift het volgende:

"Het huidige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te willen vernietigen en opnieuw rechtdoende dat verzoeker aan de criteria 2.8.A."

In zoverre verzoeker naast de nietigverklaring van de bestreden beslissing, aan de Raad vraagt om zijn zaak ten gronde te beoordelen volgens de criteria 2.8A van de instructie, wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 39, § 2 van de Vreemdelingenwet de Raad uitspraak doet bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen (beroepen die niet zijn ingesteld tegen de beslissingen

van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen) wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De Raad is dus niet bevoegd om verzoeker te machtigen tot verblijf. In zoverre is het verzoekschrift van verzoeker onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel. Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

“Het is overduidelijk dat de diverse beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken mekaar tegenspreken.

Daar waar verzoeker bij de aanvraag tot toepassing van art. 9bis een kopij had gevoegd van zijn nationale identiteitskaart diende hij tevens rekening te houden en de bepalingen van alle voorgaande beslissingen.

Op 25 januari 2008 had verzoeker een aanvraag tot machtiging ingediend tot verblijf. In het antwoord stelde de FOD Binnenlandse Zaken op 9 februari 2009 dat het feit dat “betrokkene reeds in België verblijft sinds 9.10.2002, geïntegreerd zou zijn Nederlands leert en spreekt. Werkbereid is, een procedure heeft opgestart tot het bekomen van een werkvergunning, verschillende cursussen heeft gevolgd en her attesten van voorlegt verantwoordt niet dat de aanvraag tot machtiging om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend...

Betrokkene haalt in de aanvraag aan dat hij niet kan terugkeren naar zijn geboorteland aangezien hij niet zou beschikken over een geldig paspoort... Temeer daar hij in het verleden bij zijn tweede asielaanvraag een identiteitskaart van Kameroen kon voorleggen, waarmee hij zich naar de bevoegde ambassade in Brussel kon begeven....”

Was het niet dezelfde Dienst die in een beslissing van 9 oktober 2006 verwees naar het Britse ‘Immigration and Nationality Directorate’ in een eentalig Engelse tekst,- zonder vertaling wat strijdig is met de wet op het taalgebruik in gerechtszaken,- dat het vrij gemakkelijk is en was om dergelijke documenten te bekomen op openbare markten in Kameroen.

Artikel 9bis verzoekt om toevoeging van een identiteitsbewijs om de overheid toe te laten de correcte identiteit van iemand te kennen wanneer deze zou overgaan tot regularisatie en iemand bijgevolg duurzaam verblijfsrecht verleent in België.

Uit het volledig bundel blijkt dat verschillende overheidsinstanties aangeven dat zij kennis hebben genomen van een officieel identiteitsdocument zodoende dat de voorwaarde vervuld is

Terzake dient verwezen te worden naar de ministeriële omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende wijziging in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 waarin wordt gesteld dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging:

“alle relevante persoonsgegevens aangaande aanvrager (naam, voorname, geboorteplaats, geboortedatum, nationaliteit, burgerlijke stand) met kopij van identiteitsdocumenten van de aanvrager of motivering waarom deze aanvrager deze niet kan leveren”

Op het ogenblik van de aanvraag was er al een dossier gekend bij de FOD Binnenlandse Zaken - Alg. Directie Vreemdelingenzaken sinds 2002.

Sindsdien hadden zij alle gegevens waaronder zelfs de correcte geboortedatum,- die trouwens nog steeds foutief wordt opgegeven in de beslissing. Het was de gemachtigde minister perfect mogelijk om met zekerheid te stellen dat de persoon die de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis heeft ingediend duidelijk dezelfde persoon is die op 9 oktober 2002 een asielaanvraag heeft ingediend.

Het is overduidelijk dat de duurzame lokale verankering betreft de situatie van “de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd” een

feitenkwestie is, waarbij de gehele situatie van betrokkene op vlak van sociale banden, kennis van een landstaal, en mogelijkheden om te werken zal beoordeeld worden.

Van een overheidsinstelling mag verwacht worden dat indien zij al meer dan 8 jaar een dossier opende heeft dat zij inmiddels er wel van op aan kan dat het in casu om een en dezelfde persoon gaat die een aanvraag heeft ingediend, vooral nu het Parket bij het Hof van Beroep te Brussel de heer E.A.R. (...) als verzoeker degene heeft aangewezen en de FOD Binnenlandse Zaken - Alg. Directie Vreemdelingenzaken betrokken partij was.

In welke mate de beslissing tot weigering kan gesteund worden op een gebrek aan gegevens met betrekking tot de persoon, terwijl deze aldus werd erkend door het Openbaar Ministerie en de FOD Binnenlandse Zaken - Alg. Directie Vreemdelingenzaken in de gerechtszaken, zal deze laatste willen verklaren.

2.

Tot slot moet er worden op gewezen dat de FOD Binnenlandse Zaken - Alg. Directie Vreemdelingenzaken moet "een met redenen omklede beslissing" nemen, die onder meer het toegekende bedrag aanduidt als mede de wijze en de regelmaat van de betalingen (art. 24 K.B. 30 oktober 1974). Vooral over de draagwijdte van de motiveringsplicht - "het met redenen omklede" - is hier geenszins gerespecteerd.

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat de motiveringsplicht van het FOD Binnenlandse Zaken - Alg. Directie Vreemdelingenzaken verscherpt werd door de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Belgisch Staatsblad, 12 september 1991).

Er bestaat sindsdien geen twijfel meer over dat de FOD Binnenlandse Zaken - Alg. Directie Vreemdelingenzaken -beslissingen tot toekenning, weigering of herziening van het verblijfsstatuut onder de door de wet bedoelde notie "bestuurshandelingen" vallen.

Als zodanig zijn de éézijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meerdere besturen of voor een ander bestuur te beschouwen als een bestuurshandeling. Welnu, dergelijke bestuurshandelingen moet volgens art. 2 uitdrukkelijk worden gemotiveerd, hetgeen door art. 3 bovendien wordt geëxpliciteerd als volgt

"De opgelegde motivering moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

Deze motiveringsplicht heeft rechtstreeks te maken met de beginselen van de eerbiediging van de rechtbank van de verdediging. Hieruit kan worden afgeleid dat de motivering van het FOD Binnenlandse Zaken - Alg. Directie Vreemdelingenzaken zo duidelijk moet zijn dat zij

- niet alleen de betrokkene in staat stelt zich rekenschap te geven van de feiten die tot de beslissing hebben geleid;*
- maar ook, bij betwisting voor de rechtbank deze toelaat in het beslissingsrecht zelf de afdoende redengeving te vinden zowel in feit als in rechte.*

Uit geen enkel element blijkt overduidelijk wat de motivering is en was van het FOD Binnenlandse Zaken - Alg. Directie Vreemdelingenzaken. Er werd beslist op basis van fragmentarische begrippen. Het is zelfs onmogelijk aan de rechtbank de afdoende redengeving te vinden van de feiten, noch van de reden van de beslissing in rechte.

Nergens wordt er verwezen naar de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ten grondslag lagen van de beslissingen. Dit is hier nooit gebeurd, minstens blijkt uit het dossier dat er onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd geleverd met betrekking tot de gegrondheid van het dossier. Daar waar de geboortedatum nu al gekend is sinds 2002, wordt deze nog niet opgeschreven op elke beslissing.

Indien ervan verzoeker wordt verwacht dat hij alle informatie moet kunnen aanbrengen, mag van de FOD Binnenlandse Zaken Alg. Directie Vreemdelingenzaken verwacht worden dat zij die beslissing aan de persoon die de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis heeft ingediend overmaakt en zeker is dat het duidelijk dezelfde persoon is die op 9 oktober 2002 een asielaanvraag heeft ingediend.

Daarom ook moet de onvoldoende gemotiveerde beslissing als absoluut nietig worden beschouwd.(...)"

3.2. Het wordt niet betwist dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard; de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig (nieuw) artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet-ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk hetzij van de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

Deze motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzen naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat *"de aanvraag niet vergezeld (ging) van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van de voorwaarde op grond van art. 9bis §1*

van de wet van 125.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”, waarna wordt uiteengezet waarom de neergelegde documenten als onvoldoende worden beschouwd. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt ook duidelijk dat verzoeker de verschillende overwegingen, met name dat zijn aanvraag onontvankelijk wordt verklaard nu er geen voldoende bewijzen van zijn identiteit naar voor werden gebracht, kent. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag een typeformulier invulde, waarbij hij in het vak identiteitsbewijs het volgende aangaf: *“identiteitskaart, bijlage 26bis, rijbewijs – stukken 1 tot en met 4”*. Het bijgevoegde document 1 betreft de bijlage 26bis, met name de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 22 oktober 2002. Document 2 betreft een voorlopig identiteitsbewijs afgeleverd op 3 september 2002. Document 3 betreft verzoekers rijbewijs en document 4 betreft een attest van dringende medische hulp.

De Raad wijst erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). Hieruit volgt tevens dat de Raad zich voor zijn beoordeling dient te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing en de op dat ogenblik aan verweerder gekende feiten.

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing voor elk van deze documenten is nagegaan of het kan volstaan als een identiteitsbewijs en is telkenmale tot de conclusie gekomen dat deze documenten onvoldoende zijn om verzoekers identiteit vast te stellen. Zo motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat het voorlopig identiteitsbewijs niet kan worden aanvaard onder meer omdat het werd afgeleverd op 3 september 2003 en verzoeker aldus reeds een nieuw paspoort of identiteitskaart had kunnen bekomen en hij niet aangeeft waarom hij in de onmogelijkheid was dit niet voor te leggen. Verzoeker heeft op 1 oktober 2010 (nadat de bestreden beslissing reeds was genomen) een paspoort overgemaakt die hem was afgegeven op 3 december 2009 en een identiteitskaart. Verzoeker voegt deze documenten ook toe bij zijn inleidend verzoekschrift. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee aantoont dat verweerder op het ogenblik van de bestreden beslissing op grond van de aan hem voorgelegde identiteitsstukken terecht oordeelde dat verzoeker niet aantoonde in de onmogelijkheid te zijn om een identiteitskaart of een paspoort bij zijn aanvraag te voegen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing op zich ook niet. Uit zijn uiteenzetting blijkt evenwel dat hij op grond van de verschillende beslissingen die reeds werden genomen en die volgens hem tegenstrijdig zijn, en uit het geheel van het administratief dossier, blijkt dat de verschillende overheidsinstanties aangeven dat zij kennis hebben genomen van een officieel identiteitsdocument zodoende dat de voorwaarde vervuld is. De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn tweede

asielaanvraag inderdaad een identiteitskaart, afgeleverd op 14 april 2003 en geldig tot 14 april 2013 heeft neergelegd. Uit de bestreden beslissing die verzoeker zelf citeert blijkt evenwel dat er ernstige twijfels bestonden over de echtheid van het document, nu verzoeker deze identiteitskaart niet zelf had afgehaald en uit een rapport blijkt dat deze documenten in Kameroen gemakkelijk kunnen worden bekomen. Het is dan ook niet tegenstrijdig van verweerder om in een andere beslissing van verzoeker te verlangen dat hij bij de bevoegde ambassade te Brussel een paspoort aanvraagt. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker deze identiteitskaart niet meer heeft voorgelegd bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, noch een paspoort, noch een verklaring waarom hij dit paspoort niet kon voorleggen, dit terwijl verzoeker dit paspoort reeds in zijn bezit had. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig van verweerder om niet zomaar voort te gaan op de stukken die zich reeds in het dossier bevonden, temeer daar van verzoeker duidelijk werd gevraagd om een identiteitsbewijs bij zijn aanvraag te voegen en verzoeker hiervan duidelijk op de hoogte was, doch zich beperkte tot de drie hierboven aangehaalde documenten. Verzoeker stelt terecht dat wanneer een vreemdeling in de onmogelijkheid is om een identiteitsdocument of een paspoort neer te leggen ook naar andere relevante persoonsgegevens dient te worden gekeken, doch de Raad stelt vast dat verzoeker geen verklaring heeft gegeven waarom hij geen paspoort zou kunnen bekomen of kon neerleggen, zodat verweerder kon volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen identiteitsbewijzen naar voor brengt noch een reden waarom hij deze niet naar voor brengt. Met het argument dat *“het parket bij het Hof van Beroep te Brussel dhr. E.A.R., als verzoeker degene heeft aangewezen”*, weerlegt verzoeker niet dat hij geen identiteitsbewijs, noch een reden waarom hij hiertoe in de onmogelijkheid was, heeft uiteengezet in zijn aanvraag. Ook het gegeven dat verzoekers geboortedatum onvolledig wordt geciteerd, toont niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoeker onvoldoende bewijzen van zijn identiteit bijbrengt.

Een schending van het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN